

οικογενειακὴν ἡσυχίαν, ὅποιον ἔδαφος κηρωτὸν δι' ὀλισθήματα, πτώσεις καὶ χοροὺς, ἐν αἷς ὁ καθαλιερός δὲν εἶναι πάντοτε ὁ σύζυγος, ἐνῶ ἡ Κυρία εἶναι πάντοτε ἡ σύζυγος.

Τίς νομοθέτης ἢ τίς δικαστὴς ἢ τίς ἀνακριτὴς ἢ τίς εἰσαγγελεὺς εὐκαίρῃσαν ἐκ τῆς νωθρότητος τῶν μελῶν ἢ τοῦ ἐγκεφάλου τῶν νὰ ρίψωσι καὶ ἐν βλέμμα εἰς τὴν καταβόθραν αὐτὴν ἣτις ὀνομάζεται Λιζιέ καὶ ὅπου ρίπτονται θύματα τόσοι ἰδρώτες τιμῆς καὶ ἐργασίας, μεταβαλλόμενοι εἰς βάρη, ταινίας, τρίχαπτα, ἄνθη, καὶ ὅλα τὰ ψεύδη τῆς παρυσίνης κομποποιίας; Τοῖς μετρητοῖς αἱ τιμαὶ ὑπερογκώταται, καταβαλλόμεναι εὐχαρίστως ὑπὸ τῶν κάκιστα ἀνατεθραμμένων γυναικῶν μας, αἵτινες ἀποκτῶσι τὴν ἡμικρανίαν ἕως ὅτου κατορθώσουν ν' ἀναβῶσι τὰς μαρμαρίνας κλίμακας τῆς Λιζιέ, διὰ νὰ ἔχωσι μόνον τὴν μωρὰν ἡδονὴν νὰ λέγωσιν εἰς τὴν γειτόνισσαν ἢ τὴν φίλην ἢ τὸν φίλον τῶν: 'Βυδύομαι εἰς τῆς Λιζιέ. Ἀλλὰ μὲ πίστωσιν, Θεέ μου! τὸ πολυτοκώτερον ἔντομον δὲν γεννᾷ τόσῃν πληθύν ὠαρίων ὅσους τόκους καὶ ἐπιτόκια γεννοῦν τὰ χρέη παρὰ τῇ κυρίᾳ Λιζιέ.

Φορολογεῖ λέγουσι τὸ Κράτος, φορολογεῖ ὁ δῆμος, φορολογεῖ ὁ Τσιγγρός· ἀλλ' ἐξετάσατέ ποτε τί φορολογεῖ αὐτὸ τὸ παρυσινὸν ἀπόπλυμα, τὸ ὅποιον ὡς μεμολυσμένος ἀνὴρ εἰσάγεται πανταχοῦ; Τί δάκτυλοι τῆς γυναικὸς αὐτῆς! 'Βυτείνονται ἀπὸ τῆς ὁδοῦ 'Ερμού ὅπου ὀπισθεν τῆς Καπνικαρέας ἐνεδρεύει καὶ φθάνουν μέχρι τῶν ἰσχατιῶν τῆς Νεαπόλεως. Δὲν εἴμεθα ταχυδακτυλοῦργοι, ἀλλ' ἐρευνήσατε, δυστυχεῖς σύζυγοι καὶ ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, τῆς τσέπαι σας εἰς οἷον δῆποτε ὦραν τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νυκτὸς, καὶ θὰ εὑρῃτε μέσα τὰ δάκτυλα τῆς κυρίας Λιζιέ. Καὶ τί δάκτυλα! γαμψόφυχα, ὀστεώδη, λιπαρὰ ὡς ἔλαιον καὶ κολλητικὰ ὡς μέλι.

Ὁ κοινωνικὸς δραματογράφος ἠδύνατο ἀλανθάστως νὰ σχηματίσῃ ἐξ αὐτῆς ἓνα θηλυκὸν 'Ιάγον τὸν ὅποιον μετὰ πεποιθήσεως νὰ παρυσιάγῃ εἰς πᾶν οικογενειακὸν δράμα.

Ἡ ἀρχὴ τοῦ τέλους ὄλων τῶν οικογενειακῶν καταστροφῶν εἶναι—ἡ Λιζιέ.

Καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ ἔπειτα ὁ Σπυλιόπουλος ὅτι τὸ μεγαλύτερον λαθρεμπόριον γίνεται ἐπ' ὀνόματι αὐτῆς καὶ ὑπ' αὐτῆς. Καὶ διατί ὅχι; Ἀφοῦ ὅλαι αἱ μεγάλαι Κυρίαι εἶναι ὑπήκοοί της; Εἶναι ἀπίθανον ἂν εὐρίσκωνται μεταξὺ αὐτῶν καὶ τινες ἔχουσιν ἐπιρροὴν ἐπὶ ὑπαλλήλων, τμηματάρχων καὶ ἀκόμη ἀνωτέρων τῶν τμηματαρχῶν;

Πιστεύομεν ὅτι ὁ κ. Μπένσης δὲν φορεῖ οὔτε δαντέλας, οὔτε πτερὰ· ὅπως ποτὲ δὲν τοῦ ἦλθε ἡ ὄρεξις νὰ μεταμορφωθῇ εἰς γυναῖκα καὶ νὰ λάβῃ ἀνάγκην τῆς Λιζιέ· ἐπομένως δύναται νομίζομεν νὰ χῶσῃ τὴν μύτην του εἰς τὸ Κατάστημα αὐτὸ καὶ ἂν μὴ ἄλλο τὸ ὑποχρεώσῃ τοῦλάχιστον, ἀφοῦ ληστεύει ὅλην τὴν νκοινωνίαν, νὰ μὴ ληστεύῃ καὶ τὸ δυστυχὲς δημόσιον Ταμεῖον. Μᾶς φθάνουν οἱ 'Βλληνες Βελένδζαι· ἄς μᾶς λείψουν καὶ αἱ παρυσιναὶ βελένδζαι.

## ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΒΡΩΜΟΛΙΜΝΗΝ

(Εἰδύλλιον)

Βασίλη, αἰ Βασίλη!.. ποῖος εἶνε μέσα; Ὁ Καράπαυλος; ὁ Λάμπας; πρῶτ', πρῶτ'! Τώρα ἐρχομαι (ἀκούεσαι κρότος ὄγκου θερμοῦ ὡς ἀπὸ σύριγγος χρομένου ἐντός ἀποκρύφου ἀγγείου).

Ἀγκαλά!.. (τρίβει τοὺς ὀφθαλμούς) τώρα τὸ ἐνθυμοῦμαι, εἶμαι εἰς τὰ Μέθανα! Ποῖος θὰ ἔλθῃ ἐδῶ πέρα νὰ μὲ σκοτίσῃ. Ὡ! Βλευθερία! πόσα κακὰ ἐπ' ὀνόματί σου ἔγραψεν ὁ Σιβίνης!

Ὁ Ρικάκης ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν!.. Νὰ ἰδῶ πῶς θὰ τὰ καταφέρῃ. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι κέκτεται πολλὰ

ὁ θόρυβος τῶν ἀμαζῶν καθίσταται ἀσθενέστερος, οἱ διαβᾶται εἰσὶν ἀραιότεροι, καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἀπομεινάντων φανῶν τοῦ φωταερίου διαγράφονται γυμναὶ καὶ εὐκρινεῖς αἱ πλάκες τοῦ λιθοστρώτου. Μόνα κέντρα θορύβου ἀπέμεινάν τινα ἐστιατόρια, καπηλεῖα, ζυθοπωλεῖα, καὶ ἰδίως ἡ pizzeria, ἃτινα μόνον κατὰ τὸν ὄρθρον θὰ κλείσωσι τὰς θύρας. Πέριξ αὐτῶν πλανῶνται ὁ ὀστρακοπώλης, πωληταὶ τινες φωσφορίων, καὶ οἱ πλάνητες μουσικοὶ, οἵτινες ἐνεδρεύουσιν ἀπὸ τῆς θύρας. Ὁ ξένος, ὁ ἐν τῇ ὁδῷ κατοικῶν, ρίπτεται κατὰ τὴν ὦραν ἐκείνην ὑπτίως ἐπὶ τῆς κλίνης, κατὰκοποι καὶ ἐξηντλημένος. Ὁλὴ ἐκείνη ἡ κίνησις, ὅλος ἐκεῖνος ὁ σάλος, ὅλαι ἐκεῖναι αἱ ἀσυνήθεις εἰκόνες βαρύνουσι τὴν κεφαλὴν του καὶ πιέζουσι τὸ στῆθος του ὡς ὄγκοι μολύβδου. Οἱ ὕστατοι σπαραγμοὶ τοῦ τέρατος, ὅπερ ἡσυχάζει ἤδη, ἡχοῦσιν ἐτι περὶ τὰ ὦτα αὐτοῦ ὡς ὑπόκωφος βόμβος. Μέχρι τῆς κλίνης αὐτοῦ ἀφικνοῦνται ἐτι ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ἀόριστοι καὶ συγκεχυμέναι αἱ μελωδίαι τῶν δημῶδων ᾠμάτων, ἃτινα ψάλλουσιν εἰς τὰ παρακείμενα καπηλεῖα οἱ πλάνητες μουσικοὶ, καὶ ἡ Camesella, καὶ τὸ Rondinella amabile καὶ τὸ Vorrei morir, καὶ τὸ Addio Lucia. Ὑστατος δὲ πάντων ἀντηγεῖ ἐν τῇ ὁδῷ ἡχος, ἡ μονότονος ὡς νυκτερινοῦ ὀρνέου φωνὴ τοῦ maguzzaro, τοῦ πωλητοῦ κοχλίων βεδρασμένων μετὰ διπύρων, ὅπερ εἶνε καὶ τοῦτο ἐκ τῶν προσφιλῶν ἰδεσμάτων τῆς παρθενοπαίας μαγειρικῆς. Ὅτε δὲ τέ-

λος τὰ βλέφαρα κλεισθῶσιν ὀριστικῶς βαρέα ὑπὸ τοῦ ὕπνου, τὸ ὄμμα βλέπει ἐνώπιον αὐτοῦ ὡς ἐν καλειδοσκοπίῳ παρελαύνουσαν ἀλλόκοτον παράταξιν μυρίων φανταστικῶν τεράτων, ὕδρας, καὶ γρύπας, καὶ χιμαίρας, καὶ χρωμάτων ἰδανικῶν καὶ ἀνυπάρκτων σελαγισμῶν καὶ ἀκτινοβολίαν, καὶ τὸ οὖς ἀκούει πάταγον ταρτάρειον καὶ συνεχῇ, ἐν ᾧ συγχέονται καὶ συναναφέρονται μυρίοι ἦχοι ἑτερογενεῖς, ἀπερίγραπτοι, καὶ θηρίων βρυχηθμοὶ, καὶ ὀρνίθων λαλιαὶ, καὶ θροῦς κυμάτων, καὶ συριγμοὶ ἀνέμων, καὶ ἰσχαὶ μαχομένων, καὶ κρότος λεβήτων χαλκῶν ἐμμανῶς κρουομένων διὰ ροπαλοῦ, καὶ τρυγμοὶ ὕαλου σχιζομένης ὑπὸ πρίονος, καὶ ἡ σμερδαλέα τοῦ κεραυνοῦ ἐκρηξις, ἡχοῦσα ἐν τῷ μέσῳ τῆς πάλης τῶν στοιχείων.

Ἀθῆναι Μάϊος, 1881.

Χαρ. Ἀννίνος.

δῶρα . . . ἀλλὰ πάλιν ἀπαιτεῖται ἐπιδειξιότης. Τὸν ὡδήγησα ὅσον ἔπρεπε, τώρα θὰ τὸν ἀφήσω μόνον· πρέπει νὰ ἴδω τὴν ἀξίαν του, διὰ νὰ γνωρίζω καὶ ἐγὼ τὸν λογαριασμόν μου.

Ἔπειτα μαθητάδες δὲν θέλω πλέον. Εἶδετε τὸν Λουδοβρόν; μ' ἐπέρασεν ἐμὲ τὸν διδάσκαλόν του.

\*\*\*

Τί ὄνειρο ἦτον ποῦ εἶδα; . . . Ἄ, ναί· τὸ ψάρι τὸ μεγάλο, ποῦ ἦρχετο ἀπὸ τὸν βάλλον τοῦ Μεσολογγίου εἰς τὴν Βρωμολίμνην νὰ μὲ φάγῃ. Ἄχ! αὐτὸ τὸ Μεσολόγγι! Τί cauchemar δι' ἐμέ! Τί ἦλθε τοῦ Ἰσραήλ νὰ μὴ τὸ καταστρέψῃ ἐκ θεμελίων! Πρέπει νὰ λάβω τὰ μέτρα μου. Πῶς ἔλεγεν ὁ Κάτων διὰ τὸ Μεσολόγγι . . . δηλ. διὰ τὴν Καρχηδόνα; . . . Velenza Carthago!

Εἶνε ἑτοιμος ὁ καφές; . . . καλὰ.

\*\*\*

Ἔχω τόσα πράγματα νὰ κάμω.

Δὲν ἀπήντησα ἀκόμη εἰς τὸν ραββῖνον. Τί λαμπρὸς ἄνθρωπος! Πῶς τὸν λέγουν; . . . Μυσιρλῆ . . . ὄχι δά! . . . Κα-ισί, ὄχι . . . ἄ! Κᾶ-ίμισι. Οἱ Ἑβραῖοι ἔχουν τέτοια αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης, ἐνῶ ὁ Φιλήμων . . . οφείλει μόνον . . . τὴν εὐγνωμοσύνην . . . ἀλλὰ δὲν πληθύνει.

Ἄν τὸν ἐκάμανε δεσπότη! Εἶνε τόσαι ἐπισκοπαὶ κεναί. Πῶς εἶνε Ἰσραηλίτης, τί θὰ πῇ; Μήπως χρειάζεται κανεὶς νὰ ᾔηε χριστιανὸς διὰ νὰ γείνη δεσπότης; Ὁ Νικολόπουλος δὲν ἔχει αὐτὴν τὴν ιδέαν.

Ἄς κάμω ἓνα σχέδιον ἀπαντήσεως (γράφει).

Ἀπροφιλέστατέ μοι ραββῖνε, ἀδελφὲ ἐν Χριστῷ . . . ἄ, ὄχι . . . (σβύνει) ἐν Μωϋσῇ . . . ἡ χάρις καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Παναγίου Πνεύματος . . . ὄχι, δὲν στέκει (σβύνει) . . . τοῦ Ἑθνικοῦ Πνεύματος, εἴη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου.

Ἄτδε λέγει κύριος . . .

Τί λέγει; . . . ἐξέχασα· καλλίτερα νὰ ἐπιφορτίσω τὸν Βλάχον νὰ κάμῃ τὴν ἀπάντησιν. Θαρρῶ πῶς ξέρει καὶ ἰβραϊκά.

Καὶ νὰ μὴ ξεχάσῃ τὰ χαιρετίσματα εἰς τὴν σύζυγον τοῦ ραββῖνου, εἰς τὴν κυρίαν Κα . . . ραββῖναν.

\*\*\*

Ἄς ἀναγνώσωμεν καμμίαν Ἑφημερίδα.

Ἄβτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ βουλευτοῦ Κυθήρων κ. Κασιμάτη μετὰ τῆς πολυφέρου χήρας κ. Γεωργούλας. Ὁ καὶ-μένος ὁ Κασιμάτης ἀπεκατεστάθη ἐπὶ τέλους . . . ἀρκεῖ νὰ μὴ περάσῃ κακά-σιμάτης.

Λέγουν ὅτι τοῦ ἔκαμε διαθήκην, ἀλήθεια; . . . Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐνυμφεύθη τὴν . . . Παλαιὰν Διαθήκην!

Τί λέγει ὁ Αἰών; Βουλὴν; . . . Ἄμ δὲ θὰ φέρωμεν βουλὴν! Τί ἦσυχια ποῦ καθήμεθα, τί τὰ θέλομεν τὰ βέβαια;

\*\*\*

Βουλὴ, τί εἶνε ἡ Βουλὴ; Εἶνε 80 ἐπιρρήματα βεβαιωτικά καὶ ἄλλα τόσα ἀρνητικά. Ἀθροισέ τα μαζί, καὶ γίνεται τότε μία βουλὴ . . . Βουλι-μία.

Ἢμπορεῖς νὰ τὴν χορτάσῃς; κάθησαι εἰς τὸν τράχηλόν της· ὄχι; σὲ ρίπτει κάτω.

Ἐγὼ τὴν ἔχω στὰ χέρια . . . τὴν Βουλὴν ἐννοῶ. Θέλετε νὰ ἴδῃτε τοὺς λογαριασμούς μου; ἰδού.

4 Νομάρχαι, 15 ἑπαρχοί, 25 ταμίαι, 25 ἑφοροί, 80 πρωτοδίκαι, 80 καθηγηταί, 40 τελῶναι κλπ. κλπ. Αἱ ἀποθῆκαί μας εἶναι γεμάται.

Βουλὴν ἀγαπᾶτε; εὐχαρίστως!

Σὰς γνωρίζω καὶ μὲ γνωρίζετε. Μὴ χάνεσθε!

\*\*\*

Τί τρέχει; τηλεγράφημα; Ἀπὸ ποῖον;

Ἄ! ἀπὸ τοὺς βουλευτὰς Κεφαλληνίας. Τί ἔχουν αὐτοὶ πάλιν; (ἀναγινώσκει) Ζητοῦν νὰ παύσω τὸν Νομάρχην. Μὲ συγχωρεῖτε· ὁ Νομάρχης σας εἶνε πολὺ Εὐγενίδης. Ἐκαμε 2000 δραχμὰς χρέος ἅμα ἦλθε, λέγετε. Καὶ τί μὲ τοῦτο; Ἐκαμε τὸ χρέος του.

\*\*\*

Καὶ ἐλησμόνησα τὸ καλλίτερον. Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ποῦ τὸ ἀφίνετε; Ὁ παιδεύτη πολλοὺς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας.

Ὁ καὶ-μένος ὁ Ρώμας! δὲν ἦτο Ρωμῆος. Διὰ νὰ ἐμβῇ εἰς τὸ ὑπουργεῖον ὅπου ἐκάθισεν ὁ Βαλασόπουλος, ἔπρεπε νὰ συλλογισθῇ ὅτι θὰ γείνη Βρώμας.

Τί λέγουν; ὅτι θὰ τὸ δώσω εἰς τὸν Προδελέγιον; Μὴ τὸ προ-βε-λίγητε αὐτό. Ὁ αἰσιμότης χονδρὸ ψάρι. Μὴ χάνεσθε.

\*\*\*

Ξεύρετε ὅμως ἓνα πρᾶγμα; ἡ ζωὴ ἐδῶ εἶνε πολὺ μονότονος ὡς αἱ ἀγορεύσεις τοῦ Δεληγιάννη. Ὅταν δὲν ἔχῃς τίποτε Καραπάυλον, τίποτε Κατσανδρῆν, τίποτε Μυκῶνιον, κάθε ἡμέραν ὅταν δὲν λέγῃς ἑκατὸν καὶ πενήντα μεῖνε ἡσυχος, σπράντα σοῦ δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, ὅταν δὲν ἐκδίδῃς κανένα ἔνταλμα τοῦ Πεταλά, βουλευτοῦ Ἰθακῆς, ὅταν δὲν κάμνῃς καμμίαν μετὰθεσιν, καμμίαν παύσιν, κανένα προβιβασμόν, καμμίαν ἀδειαν, τί ζωὴ εἶνε τότε; Τί ἀπομένει τότε ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖον; Τὰ συγχαρητήρια τοῦ Μητροπολίτου Ἀρτης καὶ τὰ ἄρθρα τοῦ Ὀλύμπου.

\*\*\*

Ἐννέα ὥραι μόλις! Καὶ ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι εἶνε ἑνδεκα! Γί πληξίς! Νὰ εἶχα τουλάχιστον τὸν Ζηνόπουλον ἐδῶ! Ὁ τῷ ἔλεγα ὅπως ὁ Λουδοβίκος ΙΓ'. εἰς τὸν Cinq-Mars: Ennuions-nous ensemble!

Τί νὰ κάμω; Νὰ γράψω στίχους εἰς τὸν Μπούμπουλην; Νὰ κάμω κανένα θέμα τοῦ Ὀλλενδρόφ, καὶ νὰ τὸ δώσω ἔπειτα εἰς τὸν Βλάχον νὰ μοῦ τὸ διορθώσῃ;

Ἄ! καλὴ ιδέα! Βασίλη, δός μου τὰ χαρτιά! . . . Θέλω νὰ βγάλω μίαν πασιέντζα, μίαν πρόφαν, ἓνα παιγνίδι δικό μου. (Τῷ τὰ φέρουν, καὶ τὰ ἀνακατόνει). Τί; σφραγισμένα εἶνε; καὶ διατί; Δὲν εἶπα νὰ μὴ σφραγίσουν τὰ ἰδικά μας; Ἄ! τώρα ἐνόησα· εἶνε ἡ σφραγὶς τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν.

Τί νόμος ἀνόητος! Σφραγίζουν τὰ παιγνιόχαρτα, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ σφραγίζουν τὴν τσέπη τῶν χαρτοπαικτῶν.

\*\*\*

Ἐμπρὸς λοιπόν. Τί νὰ βάλωμεν; Ἄν θὰ ἔχω τὴν πλειονοψηφίαν εἰς τὴν Βουλὴν. (τὰ τοποθετεῖ).

Σπαθιά καὶ μπαστούνια εἶνε ἡ συμπολίτευσις, ἃς εἰποῦμεν. Κοῦψε καὶ κατὰ ἀντιπολίτευσις. Τὰ κατὰ δὲν εἶνε βέβαια, ἐξαετώνται ἀπὸ τὸν Καρα-πάρον.

Ἐδῶ εἶνε ὁ ἄσσος καρῶ; ἄς εἰποῦμεν ὅτι εἶνε ὁ Ἀρη-  
γιάωνος· τοῦ διδομένου τὸν ἄσσον μπαστοῦνι καὶ ἄλλα τέ-  
σσαρα χαρτιά. Τὸν φθάνουν νομίζω. Αὐτὰ εἶνε δῆθεν τὰ  
διπλωματικά ἐγγράφα, τὰ ὅποια ζητεῖ πρὸ καιροῦ· καὶ  
ἡμεῖς τὰ καταθέτομεν πρὸς χάριν του.

Τώρα παίζουν αὐτὸ ἡ κούπαις, μὲ πέρνουν τὸν Νομι-  
κόν· πέρνω κ' ἐγὼ τὸ Σταμρούλη, quitte.

Τί εἶνε ὁ ρήγας κούπας; ὁ Μαυρομιχάλης. Τί σπαθί νὰ  
τοῦ δώσω; Τοῦ δίδω τὸν Λάμπαν, ξώφυλλο. Ἐρχεται  
πρὸς βοήθειάν του ὁ φάντες καρῶ, ὁ Καλλιγᾶς· νὰ κ' ἐγὼ  
τὴν Τζάννε.

Νὰ ὁ Ἀθανάσης Πετμεζᾶς! τί νὰ τοῦ δώσω; Ἀ, τὸν  
Σωτήρη· τὸν τρώγει σὰ γαλέττα. Τί παίζετε; Ράλλη;  
Μαίζω Τσουτσουνάτο.

Τί βλέπω; Ἐξερυλλίσθηκα. Εἶναι ὄλαις ἀκόμη οἱ κοῦ-  
πας. Καλπονόθευσι χρειάζεται. Τοὺς στέλνω ἐκεῖ κοντὰ  
τὴν Καλαμίδαν· αὐτὸς τὰ καταφέρνει.

Ἀ! τώρα νά. Τοῦ ἐπῆρα ταῖς κούπαις ὄλαις. Παίζω  
Σκουλούδη καὶ τοῦ πέρνω ἄλλη μιά. Ἀχ! ἄλλοιμονον,  
ἐπαίξε Δραγούμη καὶ μ' ἐτζάκισε. Νὰ καὶ ὁ Λομβάρδος·  
τετέλεσται, δὲν ἔμεινε φύλλο, κακὸς οἰωνός. Ἐχασα τὸ  
παιγνίδι· νὰ ἰδοῦμε τί χαρτί ἔμεινε νικητής.

— (Ἀφίει κραυγὴν). Δυστυχία! τὸ Τρία κοῦπα.

Bobb.

## ΑΝΩ ΚΑΤΩ.

Καὶ ὁ μακρὸς κομήτης μᾶς ἔφυγε κ' αὐτός!  
Καλὸ του κατευοδίου καὶ ὥρα του καλῆ...  
Κουβέντα ἴσθην οὐρὶ του ἔοδεύαμε πολλή,  
Καὶ μὲ αὐτὸν ἐμπῆκε ἴσθην Ἄρτα ὁ στρατός.  
Ἀχ! νᾶμουνα μαζί του, κ' ἀπὸ ψηλὰ ἐκεῖ  
Νὰ εἰδέπω τὴν πατρίδα καὶ τὴν πολιτική.

Ὡρα καλὴ, κομήτη, καὶ ἂν ποτὲ θελήσης  
Νὰ πέρσης μὲ τὰ μούτρα κάτω ἴσθης γῆς τὴ σφαῖρα,  
Τὴν φίλη μας Ἑλλάδα μὴ τότε λησμονήσης...  
Παρὰ ἄλλου νὰ πέρσης γκρεμίσου ἐδῶ πέρα.  
Εἴψε παλάτια, δρόμους καὶ κάθε μιά γωνιά,  
Καὶ σπόρο μὴν ἀφήσης ἀπ' τούτη τὴ γενειά.

Ἀλλὰ μὲ τὸν κομήτη πολλὴ ἐπῆρα φόρα  
Καὶ ἄ, κατέβω ἴλγω καὶ εἰς τὰ χαμηλά...  
Τί τάχατε νὰ κάνῃ ὁ Κουμουνοῦρος τώρα  
ἴσθην λίμνη τῶν Μεθάνων; νὰ ἔγινε καλά;  
Θε νὰ τὸν ὠφελήσουν τὰ μπάνια ἴσθην ἀρθρίτη,  
Καὶ θὰ ξανάλθῃ ὅλος φωτιζὰ σὰν τὸν κομήτη;

Ὡ λίμνη τῶν Μεθάνων, τὰ παστρικά νερά σου  
ἴσθην τρυφερὸ κορμί του ἄ, δώσουνε φρενκάδα,  
Ἄς πάρουν τὸν ἀρθρίτη μαζί τὰ κύματά σου...  
Ὡ! ναι, ὦ Βρωμολίμνη, λυπήσου τὴν Ἑλλάδα,

Σὺ γιάτρεςες γιὰ πάντα τὸν ἄνδρα τοῦ πυρός,  
Καὶ ἄς ξαναγυρίσῃ θρεμμένος καὶ γερός.

Καὶ νὰ θαρρῶ πῶς εἰδέπω, ὦ θαῦμα θαυμαστό!  
Νὰ στρέφουν ἴσθην ὀπίσω τῆς λίμνης τὰ νερά,  
Καθὼς ὁ Ἰορδάνης σὰν εἶδε τὸ Χριστό,  
Κ' ἀκούω τὴν πατρίδα νὰ λήρ καθαρά:  
«Οὗτος εἶν' ὁ υἱός μου ὁ τρισαγαπητός,  
Κ' ἄς μένῃ ἴσθους αἰῶνας ὑπερευλογητός».

Καὶ νά! σὰν περισσότερὸ μὲ κάτασπρα φτερά  
Τὸ Ἐθνικὸν τὸ Πνεῦμα καθίζει ἴσθην κορφή του,  
Κ' ἐκεῖνος καμαρώνει τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ,  
Καὶ ἴσθην στιγμή περνοῦνε καὶ οἱ ρευματισμοὶ του·  
Μὰ γιὰ τὸν Κουμουνοῦρο πολλὰ ἴσθην καὶ φθάνει,  
Κ' ἡ λίμνη τῶν Μεθάνων τὸ θαῦμα τῆς ἄς κάνῃ.

Θ' ἀρχίσῃ σὲ λιγάκι κ' ἡ δόσις ἡ δευτέρα...  
Μαζὶ μὲ τὸ καινούριο πανσέληνο φεγγάρι  
ἴσθην Λάρισσα θὰ ἴδοῦμε Ἑλληνικὴ παντιέρα,  
Χωρὶς νὰ αἱματώσῃ οὐτ' ἓνα κἄν μουλάρι·  
Κανόνι δὲ θὰ πέρσῃ καὶ οὔτε κουμπουριά,  
Καὶ δίχως νταραβέρι θάλθῃ ἡ ἑλευθεριά.

ἴσθην Λάρισσα θὰ ἴδοῦμε... σημάνατε, τρουμπέταις,  
Κτυπήσατε καὶ πάλι ταμπουράλα δυνατά,  
Βροντήσατε, κανόνια, κ' ἀνάψατε ρουκέταις...  
Ἀλλ' ὄχι! ἄς μὴ γίνῃ κανένα ἀπ' αὐτά,  
Γιατί μπορεῖ οἱ Τούρκοι νὰ πειραχθοῦν, καὶ τότε  
Ἐγὼ τὰς χεῖρας νίπτω, γενναῖοι πατριῶται.

Πρέπει καλὰ καὶ σῶναι νὰ ἐνθουσιασθοῦμε;  
Εἶναι ἀνάγκη τάχα νὰ πέρσουν κουμπουριάς;  
Καὶ τάχα δίχως ζήτω καὶ βρόντους δὲν ἴσθην μποροῦμε  
Νὰ ψάλλουμε τοῦ ἔθνους τῆς νέας ἑλευθερίας;  
Ἀφῆστε ἀπ' τὴ γῆ μας οἱ Τούρκοι ν' ἀλαργάρουν,  
Καὶ τότε ἡ κουμπουριάς ἄς δώσουν καὶ ἄς πάρουν.

Ὅ,τι κ' ἂν ἴσθην ἀξίζει ἡ ἑλευθερία τοῦ κράτους,  
Μὰ κ' ἡ ζωὴ, ἀδελφία, ζυγίζει πρὸ βαρεῖα...  
Ἐλευθερία μὲ μάχαις, μὲ αἶμα καὶ θανάτους;  
Ἀληθινὴ δὲν εἶναι, θαρρῶ, ἑλευθεριά.  
Καὶ τί θὰ ὠφελήσῃ νὰ ἐλευθερωθοῦμε,  
Σὰν πρέπει, πατριῶται, γι' αὐτὸ νὰ σκοτωθοῦμε;

Souris